

АГИЛЕРА Кристина

(1980)

Американска поп певица

Запознали Кристина Агилера със знаменития играч на голф Тайгър Удс.

– О, Кристина, обожавам музиката ти! – възкликнал Удс. – Имам всичките ти дискове.

– Съжалявам, че аз не съм много-много в течение на твоите изяви – отвърнала с неудобство певицата. – Не следя тенис турнирите.

АГРИПИНА

(16–59)

Майка на император Нерон. Третият ѝ брак е с чичо ѝ император Клавдий, когото отравя. Убита по заповед на сина си.

Агрипина жадувала да види сина си Нерон на императорския престол. Допитала се до гадател, който ѝ казал:

– Нерон ще царува, но ще убие майка си.

– Тогава нека ме убие! – отвърнала Агрипина.

Така и станало, но за Нерон това се оказало по-трудно, отколкото очаквал. Според Светоний той на три пъти се опитвал да я отрови – но тя предвидливо взимала антидот. Настанил я в стая, където таванът бил подготвен да падне – но нейни хора я предупредили. В лодка, с която щяла да плава, направили пробойни – но Агрипина благополучно доплувала до брега.

Накрая Нерон пратил при нея центурион със заповед да я премахне. Той посегнал да пререже гърлото ѝ, както му било наредено, но Агрипина разголила гърдата си и извикала:

– По-добре пронижи нея, задето е кърмила чудовище като Нерон!

АДАМС Джон Куинси

(1767–1848)

Американски политик и държавник, 6-и президент на САЩ (1825–1829)

През 1846-а Джон Куинси Адамс получил инсулт и макар че донякъде се възстановил и следващата година се върнал в Конгреса, състоянието му съвсем не било цветущо. Веднъж го срещнал Даниъл Уебстър и загрижено се осведомил за здравето му.

– Аз обитavam неустойчиво, крехко, рушащо се здание, брулено от ветрове и разлюлявано от бу-

ри – въздъхнал Адамс. – И доколкото схващам, хазяинът няма никакво намерение да го ремонтира.

АДЕНАУЕР Конрад

(1876–1967)

Германски държавник, първи канцлер на Федерална република Германия (1949–1963) и председател на Християн-демократическия съюз (1950–1966)

Аденауер произхождал от Рейнската област и не обичал прусаците, нито изобщо сънародниците си от източната част на Германия. В периода между двете световни войни често му се налагало да пътува с влак до Берлин. Твърди се, че всеки път, когато композицията прекосявала река Елба, той промърморвал:

– А сега навлизаме в Азия!

Конрад Аденауер, все още канцлер, приближавал осемдесетте, когато хванал лоша настинка. Дълго не успявал да се възстанови и често изливал раздражението си върху своя личен лекар. Накрая докторът кипнал.

– Не съм магьосник – казал. – Не мога да ви подмладя!

– Не искам от вас да ме подмладявате – на свой ред се троснал канцлерът. – Искам само да продължа да си бъда стар!

АДИСЪН Джоузеф

(1672–1719)

Английски писател и политик

Един приятел на Адисън, с когото той имал обичай да води стимулиращи и разгорочени спорове, заел от него пари. Малко по-късно поведението му се променило – преди заема двамата имали разногласия по най-различни теми, а след това длъжникът неизменно се съгласявал с всички становища на Адисън. Писателят с огорчение установил, че губи интересен опонент. Един ден заговорил по въпрос, за който знаел, че приятелят му застъпва мнение, противоположно на неговото. Спрял го, преди да си отвори устата, и възкликнал:

– Или почни да ми противоречиш, или ми върни парите!

АЙЗЕНХАУЕР Дуайт, по прозвище „Айк“

(1890–1969)

Американски военачалник, политик и държавник, 34-ти президент на САЩ (1953–1961), главнокомандващ на съюзническите войски по време на Втората световна война с ранг на армейски генерал

Няколко месеца след края на президентския му мандат попитали Айзенхауер дали след като вече не е на високия пост и има повече свободно време, това е дало отражение върху играта му на голф.

– О, да – усмихнал се той. – Сега ме бият много повече хора.

АЙНЩАЙН Алберт

(1879–1955)

Немски физик, философ и писател, живял през голяма част от живота си в Швейцария и САЩ, носител на Нобелова награда за физика (1921)

Помолили Айнщайн да обясни по достъпен начин теорията си за относителността.

– Поставете ръката си на нагорещена печка и една минута ще ви се стори цял час – заявил той. – Постойте до хубаво момиче един час и

той ще ви се стори минута. Ето, това е относителността!

Айнщайн бил известен със своята разсеяност. Веднъж пътувал за Принстън с влак и когато кондукторът влязъл да провери билетите, не успял да намери своя. Преровил всичките си джобове, надзърнал в куфарчето си – напразно. Когато притеснено се заоглеждал наоколо, да не би да го е изпуснал, кондукторът се обадил:

– Не се тревожете, доктор Айнщайн. Знам кой сте. Всички ви познават. Сигурен съм, че сте си купили билет.

Големият учен му кимнал с усмивка и човекът продължил проверката си нататък. За голяма негова изненада, когато приключил и отново минал покрай купето на Айнщайн, го видял да пълзи по пода на четири крака, продължавайки да търси липсващия билет. Отворил вратата и се обърнал към учения:

– Моля ви, докторе, не си правете труда! Дори не бих допуснал, че пътувате без билет. Отлично знам кой сте!

– Младежо, аз също знам кой съм – въздъхнал Айнщайн. – Това, което не знам, е закъде пътувам!

АЛЕ Алфонс

(1854–1905)

Френски писател хуморист

Поканили Алфонс Але да изнесе лекция на тема театър.

– Бях помолен да говоря за театъра – обърнал се той към аудиторията, – но се боя, че ще ви натъжа. Шекспир е мъртъв, Молиер е мъртъв, Лопе де Вега е мъртъв, Бомарше е мъртъв... а и аз самият не се чувствам много добре...

Але държал в библиотеката си томче от Волтер със следното „посвещение“: *На Алфонс Але, със съжаление, че не съм го познавал.*

АЛЕКСАНДРА

(1844–1925)

Кралица на Великобритания, съпруга на Едуард VII

Едуард VII се славел с множеството си любовни похождения. Съпругата му си затваряла очите за неговото търсене на удоволствия из модните курорти на континента, но се чувствала наранена и оскърбена. Когато през 1910-а Едуард

се споминал, след погребението тя с мрачна ирония подхвърлила пред лорд Ешър:

– Сега поне го знам къде е.

АЛЕКСАНДЪР ВЕЛИКИ

(356–323 пр. н.е.)

Цар на Македония (336–323 пр. н.е.) и гениален пълководец

Един тесалиец довел в царския двор извънредно красив кон на име Буцефал и предложил да го продаде на Филип Македонски. Но когато се опитали да го яхнат, той се оказал необуздан и хвърлял на земята всички царски коняри. Александър, тогава още юноша, поискал от баща си позволение да си опита силите. Филип се съгласил, но неохотно, и заявил, че ако не успее, ще трябва да му плати неустойка, равна на цената на коня.

Александър обаче бил забелязал, че конят е буен, защото се плаши от собствената си сянка. Пристъпил към главата му и го обърнал с очи към слънцето. Животното се успокоило и младежът спокойно го възкачил.

Околните, отпърво уплашени за престолонаследника, възторжено заръкопляскали, а Филип, просълзен от радост и гордост, прегърнал сина си.

– Търси си друго царство, достойно за теб, си-не – казал му. – Македония е малка за теб.

Около рождението на Александър се носели всякакви слухове и клюки и имало съмнения дали действително е син на Филип Македонски. Това дало възможност на Александър да се обяви за бог и син на Зевс. Майка му Олимпия не хвърляла светлина по въпроса и предпочитала да остави нещата забулени в тайнственост. Когато ѝ предали твърденията на сина ѝ относно божествения му произход и я попитали каква е истината, тя само се усмихнала и казала:

– Хайде да не се шуми много. Не искам да си имам неприятности с Хера.

Преди кампанията в Азия Александър щедро раздал имоти и блага на своите хора като обезщетение за предстоящия дълъг и тежък поход. Един от военачалниците му, Пердикас, обезпокоен, че така той изчерпва владетелските си ресурси, го попитал какво е задържал за себе си.

– Надеждата – усмихнал се царят.

– В такъв случай – заявил Пердикас – ние, които споделяме трудностите ти, ще споделим и надеждата ти.

И върнал царските дарове.

След като Александър завладял Египет, царят на Персия Дарий му пратил писмо, в което предлагал на македонския пълководец щедри условия за мир и приятелство – 10 000 таланта щели да бъдат изплатени като откуп за персийските пленници, всички земи на изток от Ефрат щели да преминат във владение на Александър, а за жена щял да му даде собствената си дъщеря. Александър привикал приближените си и ги попитал какво да отговори.

– Ако бях Александър – взел думата Парменион, един от военачалниците, – щях да приема тези дарове.

– Така бих сторил и аз – отвърнал Александър, – ако бях Парменион.

Александър бил на поход през пустинна местност и страшна жажда измъчвала армията. По някое време към него се приближил един войник, коленичил и му поднесъл шлем, пълен с вода.

– Има ли достатъчно за десет хиляди мъже? – попитал Александър.

Войникът поклатил глава в знак на отрицание.

Тогава Александър излял водата върху спечената земя.